

**AZ ÉJSZAKA
MÉLYÉN**

RILEY SAGER

**AZ ÉJSZAKA
MÉLYÉN**

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Middle of the Night by Riley Sager
First published in 2024 by Dutton,
an imprint of Penguin Random House LLC, New York

Fordította
Svoboda Róbert

Borítóterv
Christopher Lin

Borítógrafika
Alberto Ortega

ISBN 978-963-636-747-3

Minden jog fenntartva

Copyright © 2024 by Todd Ritter
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Svoboda Róbert 2025

Patricia Cole-nak: szerintem ezt imádtad volna.

1994. július 16., szombat

6:37

A reggeli napsütés úgy szüremlik be a sátorba, mint a víz, tompa fénnel csöpög a fiúra. Az orcáira csepergő fény felébreszti mély álmából. Résnyire nyitja a szemét, csak homályosan lát az alvástól összeragadt szempillái hálóján át. Felnéz a sátor szövete által narancssárgára színezett fénybe, próbálja megállapítani a nap állását, elgondolkodik, hogy hány óra lehet, és hogy az anyja vajon ébren van-e már, kortyolgatja-e már a kávéját a konyhában, várja-e őket, hogy bemenjenek reggelizni.

Fülledt a levegő a sátorban. A júliusi kánikula nem hagyott alább az éjszaka, és most vaskosan, súlyosan megrekedt odabent. Nyitva akarta hagyni a sátorajtót, míg alszanak, de az

apja azt mondta, úgy bemennek a szúnyogok. Így az ajtóponyva becipzározva maradt, a hőség bent szorult, és összekeveredett a fiúk jellegzetes nyári szagával. Fű és veríték, rovarriasztó és napvédő krém, reggeli lehelet- és testszag.

A fiú az orrát ráncolja a szagra, és érzi, hogy egy izzadásgcsepp serken ki a szemöldöke felett, miközben megfordul a hálósákjában. Biztonságban érzi magát. Mint egy ölelésben.

Bár egészen felébredt már, nem akar még felkelni. Jobban esik ott maradnia, ahol van, épp úgy, ahogy van. Egy fiú egy lusta szombat reggelen, egy lusta nyár kellős közepén.

A neve Ethan Marsh.

Tízéves.

És ez az utolsó gondtalan pillanata az elkövetkező harminc évre.

Mert épp, amikor ismét be akarja hunyni a szemét, észrevesz egy másik fénysugarat. Éles, függőleges vágás világlik a sátor oldalán.

Furcsa.

Elég furcsa ahhoz, hogy felüljön, most már teljesen nyitott szemmel, és szemügyre vegye a vágást a szöveten, ami a sátor tetejétől egészen a talajig húzódik. Kissé ráncolódik, mint a bőr, amit nemrég vágta meg. A résen át látja az ismerős kert egy szeletét. Frissen nyírt fű. Világoskék égbolt. A napfény, ami csak most jelenik meg a messzi fák fölött.

Ahogy meglátja, Ethant arcul csapja a felismerés, amivel halványan már tisztában volt, amióta felébredt, de csak most kezdi megérteni igazán.

Egy sátorban van.

A saját hátsó kertjükben.

Teljesen egyedül.

De amikor este lefeküdt aludni, volt vele valaki.

Valaki, aki mostanra eltűnt.

1

Siiiiitty.

Hirtelen felébredek, idegesen a sötét szobát átszelő hang hatására. Visszaverődik a falakról, és több hullámban visszatekergőzik belém. Az ágyban fekszem, teljesen mozdulatlanul, tágra nyitott szemmel, míg a hang el nem enyészik.

Nem mintha valójában ott lett volna.

Több évtizednyi tapasztalat megtanította nekem, hogy csak a fejemben szól. Álom, emlék és hallucináció egyben. Először jöttem vissza ebbe a házba. Őszintén szólva meg is lep, hogy ilyen sok időbe telt, különösen miután az itt történtek évfordulója olyan vésszesen közeleg. Felülök, ránézek az órára az éjjeliszekrényen, remélem, hogy a hajnalhoz közelebbi időt mutat, mint az éjfélhez. Nincs szerencsém.

Még csak negyed három van. Hosszú, álmatlan éjszaka áll előttem. Felsőhajtok és a jegyzettömbért nyúlok, amit az óra mellett tartok. Hosszas hunyorgás után a sötétben találok egy üres oldalt és lefirkantok három bosszantó szót.

Megint azt álmodtam.

A noteszt visszadobom az éjjeliszekrényre, majd a tollat is, ami csattanva landol a jegyzetfüzet borítóján, 0 legurul, és a szőnyegre esik. Győzködöm magamat, hogy hagyjam ott reggelig. Hogy semmi sem fog történni velem az éjszaka. De a rossz gondolatok gyorsan megjelennek. Mi van, ha a toll folyik, és az éjfékete tintája foltot hagy a krémszínű szőnyegen? Mi van, ha valaki megtámad az éjszaka közepén, és az egyetlen tárgy, amivel megvédehetném magam, a kupak nélküli toll, amit így már nem érek el?

Az utóbbi amilyen riasztó, annyira valószínűtlen is, de kirobbant az ágyból. Felveszem a tollat, és a jegyzettömbre teszem. Így. *Sokkal* jobb.

A szorongásomat – egyelőre – sikerült enyhíteni, készülök visszamászni a takaróm alá, amikor felfigyelek valamire odakint.

Fény.

Nem szokatlan errefelé. Annak ellenére, hogy a Hemlock Circle-ön nincs közvilágítás, sosincs teljes sötétség. A földszinti ablakfülkékből és az emeleti hálószobák ablakaiból naplemente után árad a fény a makulátlan pázsitra, sokszor egészen napfelkeltéig. A Chenék bejárati ajtaját keretező lámpák is alkonyattól pirkadatig égnak, elriasztva

a betolakodókat és a denevéreket is, amik időnként megpróbálnak megtelepedni a gerendák között. A medence Wallace-ék hátsó kertjében egész nyáron földöntúli kék fénnel világít. Télen karácsonyi díszkivilágítás sziporkázik a környéken lévő hat házból ötön, beleértve Pateléket is, akik dívalikor rakják fel a magukét, és újévig le sem veszik.

Aztán ott van még a garázsvilágítás. Az minden házban van. Egy pár mozgásérzékelős biztonsági lámpa a garázsajtók fölött középen, ami az autófényszóró erejével kezd világítani, valahányszor valaki vagy valami elhalad alatta. Estétként újra meg újra be-, majd kikapcsolnak a zsákutcában, olyan gyakorisággal, mint a szentjánosbogarak, miközben a lakók hazatérnek a munkából a halványuló nappali fényben, kimennek a postáért, vagy kihúzzák a kukákat a járdaszélre.

Ahogy közeledik az éjfél, néhány még akkor is életre kel: amikor szarvasok osonnak át a környéken az erdő felé, vagy amikor Fritz Van de Veer kisorsran elszívni egy cigarettát, miután a felesége, Alice már lefeküdt.

A fény, ami felkeltette a figyelmemet, Patelék garázsa fölött gyulladt ki, két házzal arrébb. Megvilágítja a felhajtójuk egy darabját, az aszfalt fehér lesz tőle, mint a jég. Kíváncsian odamegyek az egyik ablakhoz a hálószobában, amit még mindig nem tartok a sajátomnak. Gyakorlatilag nem is az. A szoba, ami egykor az enyém volt, és még most is annak érzem, a folyosó túloldalán van, és üresen áll. Ez a szüleim hálószobája, ahová ritkán merészkedtem be gyerek-

koromban. De most, friss fejlemények sorozatának köszönhetően, amivel még most is küzdök, az enyém lett.

Ennek az új szobának az ablakaiból kilátás nyílik a Hemlock Circle-re. Ahol állok, onnan a zsákutca minden egyes házának legalább egy darabkáját látom. Balra megpillantom a régi Barringer-ház egy részletét, jobbra pedig Chenék házának sarkát. Szemközt balról jobbra haladva teljes egészében látszik Van de Veerék, Wallace-ék és Patelék háza, ahol továbbra is ég a garázsvilágítás.

Amit *nem* látok, az az, hogy mitől kapcsolt be. Mitesh és Deepika Patel feltehetőleg odabent alszik, mint a bunda. Semmilyen állat nem iszkolt el a fény elől. Nem fúj olyan szél, ami eléggé megmozgathatott volna egy közeli faágat ahhoz, hogy a mozgásérzékelő működésbe lépjen. Csak az üres kocsifelhajtót látom egy csendes zsákutcában, éjnek évadján.

Nemsokára már azt sem látom, mert Patelék garázsvilágítása kialszik.

Tíz másodperccel később a Wallace-ék házán lévő kapcsol be. Ők közvetlen szomszédok Patelékkel, a két házat csak egyetlen ösvény választja el, ami a zsákutcába vezet, ahol jelenleg se autó, se ember, se semmi.

Közelebb megyek az ablakhoz, az orrom majdnem hozzáér az üveghez, erőlködve próbálok meglátni valamit, bármi apróságot, ami beindíthatta a Wallace-ék garázsa feletti fényt.

Semmi sincs ott. Azaz semmi látható.

De akkor is ott maradok az ablakra tapadva, még azután is, hogy Wallace-ék garázsajtaja fölött kikapcsol a lámpa. Csak arra tudok gondolni, hogy egy denevér indíthatta be. Remekül érzik itt magukat, ahogy azt Chenék tornácvilágítása is tanúsítja, lakomáznak a temérdek rovarból, ami a zsákutcát körülvevő erdőben él. És kimondottan nehéz meglátni őket a sötétben.

De aztán a Van de Veerék garázsa fölötti világítás is életre kel, és én tudom, hogy az elméletem téves volt. A zsákmányukat kergető denevérek összevissza röpködnek, nem módszeresen háztól házig.

Ez valami más.

Ez... nyugtalanító.

A nyugtalanság érzete szétterjed a mellkasomban, mert eszembe jut az a harminc évvel ezelőtti dolog. Nem tudok mit tenni ellene. Azok után, ami itt történt.

Amikor Van de Veerék világítása kikapcsol, számolni kezdek.

Öt másodperc.

Aztán tíz.

Aztán egy teljes perc.

Elegendő idő ahhoz, hogy azt gondoljam, bármi is van odakint, már továbbment, valószínűleg az erdőbe, ami azt jelenti, hogy egy állat volt. Valami, ami egyszerűen túl kicsi és fürge ahhoz, hogy meglássam, de nem elég kicsi és fürge ahhoz, hogy elkerülje a Hemlock Circle házainak extra-érzékeny mozgáskapcsolóit. A feszültség a mellkasomban

enyhül, megengedek magamnak egy megkönnyebbült sóhajt.

Ekkor bekapcsol a Barringerék garázsa feletti lámpa.

Maguk a fényszórók pont nem látszanak, de a gyepre és a járdára vetülő fényüktől a pulzusom táncot jár.

Bármi is van odakint, nem ment el.

Ami azt illeti, közeledik.

Több eshetőség is megfordul a fejemben, kezdve a legrosszabbal, mert én alapból így működöm. Mindig a legriasztóbbra, legrémesebbre gondolok egyből. Ebben az esetben ez az lenne, hogy valaki körbejár a zsákutcában.

Valaki, akit nem látok, de egyértelműen odakint van.

Házról házra jár, újabb gyerek után kutatva, akit elragadhat.

A soron következő, és csak egy árnyalatnyival kevésbé aggasztó elképzelésem az, hogy akárki is van odakint, azért jött a Hemlock Circle-re, hogy tesztelje a biztonsági világitásokat, hogy lássa, mennyire lenne könnyű betörnie az itteni házak egyikébe.

A harmadik forgatókönyv az, hogy valaki egyszerűen csak késő esti sétára indult. Valaki ennek a két négyzetmérföldnyi kertvárosi területnek egy másik zsákutcájából. Valaki, akit álmatlanság gyötör, ahogy engem is, és úgy döntött, kisétálja magából.

De ha ez csak egy ártatlan séta, miért nem mutatkozik, akárki is van odakint?

A paranoid, de mégis logikus válasz az, hogy ez *nem* egy ártatlan séta. Ez valami más. Valami rosszabb. És én, a valószínűleg egyetlen ébren lévő ember a Hemlock Circle-ön, tartozom azzal mindenki másnak, hogy megpróbáljak véget vetni neki.

Amikor a szomszédos Barringer-háznál kikapcsol a fény, mozgásba lendülök. Tudom, hogy ez a ház lesz a következő, így remélem, tetten tudom érní, bárki is legyen az. Vagy legalább tudatom velem, hogy nem mindenki alszik az utcában.

Kimegyek a szüleim hálósobájából, és a folyosón a lépcsőhöz sietek. A földszinten a mezítlásos lépteim csak úgy csattognak a keményfa padlón, ahogy átvágok az előtérben a bejárathoz. Elfordítom a zárban a kulcsot, felrántom az ajtót, és kilépek a meleg, július közepi éjszakába.

Senki más nincs idekint.

Ezt egyből meg tudom állapítani. Csak én, kissé lihegve, boxeralsóban és az LCD Soundsystem koncertpólóban. Nem hallok és nem látok semmit, miközben átvágok a ház előtt a felhajtó irányába. Ahogy befordulok a sarkon, a mozgásomra halk kattanással bekapcsol a biztonsági világítás a garázsajtó felett.

Egy pillanatra azt hiszem, valaki más indította be, és gyorsan megfordulok, teljes pánikban. Mire rájövök, hogy csak én voltam az, a rovarok már összesereglettek a lámpa körül. Nézem heves táncukat, és egyszerre érzem magam ostobának és ugrásra késznek.

Hirtelen megszólal a fejemben egy bosszús hang, ami már évek óta kínoz gondolatban. *Térj már észre, Ethan! Senki sincs idekint.*

Csak hogy biztosra menjek, teljesen mozdulatlanul állok, és végigpásztázom az utcát, hátha bármi jelét látom valaki másnak. Olyan sokáig állok ott, hogy a garázsvilágítás egy idő után kikapcsol, ismét sötétségbe burkolva a felhajtót és engem is.

Ekkor érzem meg. Valamiféle jelenlétet, csak halóványan az esti levegőben. Úgy lebeg ott, ahogy bizonyos szagok. A szivarfüst. A parfüm. Az odaégett pirítós szaga. Olyan, mintha valaki itt járt volna mindössze pár másodperce. Talán még mindig itt van, a Hemlock Circle-t körülvevő fák között bujkál, és engem figyel.

Paranoid vagy, mondja a hang a fejemben.

De nem vagyok az. *Érzem.* Mint ahogy meg tudod mondani, hogy valaki van a szomszéd szobában, akkor is, ha meg sem pisszen.

Ami még nyugtalanítóbb, hogy milyen ismerősnek érződik a jelenlét. Nem tudom, miért. Nem mintha tudnám, ki van idekint, ha egyáltalán valaki. Mégis égnek áll a szőr a karomon, és megborzongok a balzsamos melegben is.

Csak ekkor jövök rá, hogy kinek a jelenlétét érzem.

Nem gondoltam volna, hogy valaha is újra érezni fogom.

– Billy? – szólalok meg.

Bár nem több suttogásnál, a név mintha megtöltené az éjszakát, visszhangzik a nyughatatlan sötétségben, sokáig ott időzik, miután kimondtam. Mire elenyészik, tudom, hogy tévedtem.

Az lehetetlen. Nem lehet Billy. Ő harminc éve eltűnt.